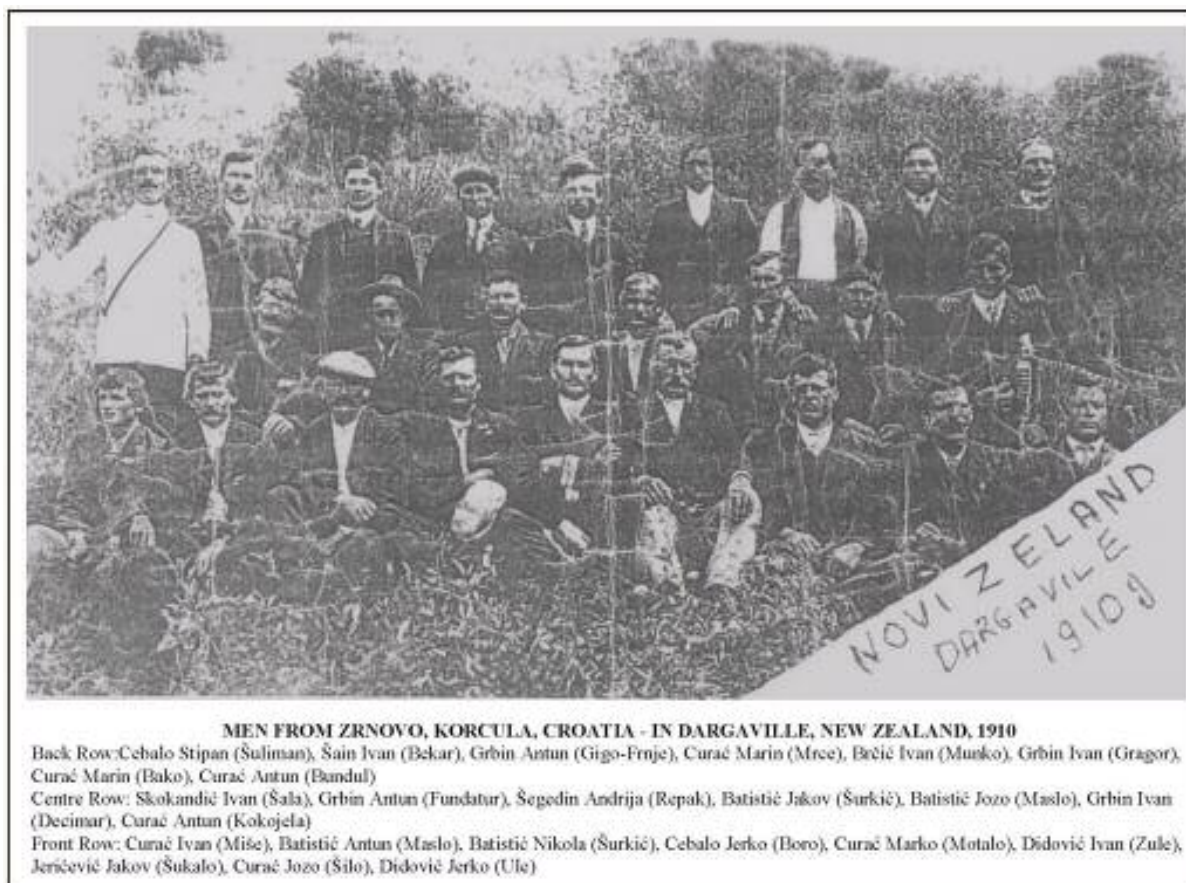

Otvoreno pismo Ivi Milat, Banja 604

Odgovor-osvrst na otvoreno pismo A. Curaća, I. Grbin i I. Šegedin (objavljeno korcula.net 27. veljače 2010)

Gospodin Milat piše: „Vi sami niste pokrenuli u RH sudske postupke za dokazivanje vlasništva, vjerovatno da bi se izbjegli plaćanje sudskih i advokatskih usluga, što je također špekulacija“.

Ma, pitala bih Ivu Milata iz daleke Australije: Dali je država Republike Hrvatske pokrenula sudski postupak protiv pojedinih posjednika za onu zemlju na koju je država sebi sudski upisala pravo na upis vlasništva 2008. godine ili je država onako potajno uputila svoj zahtjev na sud i dobila Rješenje bez da je itko imao prilike doprinijeti za ili protiv tog zahtjeva? Neznam što je bilo, ali ja u Australiji nisam dobila nikakav poziv od RH (niti obavijest) na sudski proces kojim je država namjeravala sebi upisati pravo na uknjižbu vlasništva zemlje koja bi možda pripadala meni (i stotinama ljudi koju žive u dijaspori) kao dio nasljedstva. Mislim da takav poziv nisu dobili ni oni koji tamo žive, nego su samo doznali o sudskom Rješenju u kojem se dozvoljava državi pravo na upis vlasništva. Ja, a mislim i tisuće drugih koji se nalazimo u dijaspori kao rezultat prilika izvan naše kontrole koje su gonile naše djedove i očeve u tuđi svijet truhom za kruhom, osjećam da me ovim potezom

Republike Hrvatske da sebe upiše vlasnikom zemljišta o kojem je riječ država prevarila jer me nije ni pitala imam li kakav komentar ili kakvo protivljenje državnom postupku da državu upiše vlasnikom zemlje koja je stotine godina bila u posjedu pojedinaca.

Ne može se gospodine Milat u ovom slučaju govoriti o „špekulacijama“ pojedinca kada se to tiče života i življenja jer ni jedna od tih povijesnih država (Kraljevina i Titova Jugoslavija) nisu pružili pravedne ili pristojne uvjete da bi svakom pojedincu koji radi pošteno i teško pružili načina pristojnog života. Tome svjedoči relativno siromaštvo naroda i gospodarstva (kada se uspoređi svijetom), tome svjedoče tisuće i tisuće pojedinaca koji su morali u tuđi svijet „trbuhom za kruhom“. Nikome nije bilo lako opstati i živjeti pristojan život od zemlje i poljoprivrede, dapače mnogi su tijekom Titove Jugoslavije, koji nisu pošli u dijasporu nego ostali u Hrvatskoj, morali u „gradove“ u potrazi za poslom i opstankom jer se od zemlje nije moglo živjeti, školovati djecu itd. Država je ta koja mora osigurati npr tržište za poljoprivredne proizvode, a ne pojedini ratar ... istina Titova Juga je bila izmislila „zadruga“ da bi seljaci morali donijeti svoj proizvod i dobiti novac za to ali svi znamo kako je to prošlo i prolazilo.

Čini se da gospodin Milat i država Hrvatska bacaju krivnju na pojedince što su zemlje „već više od trideset godina zapuštene i neobrađene“ ali ne ulazi u to da su tome možda više krive bivše, pa i sadašnja država jer nije se stvaralo niti održavalo trajno tržište u kojemu pojedini ratar, vinogradar itd može prosperirati odnosno dostojno živjeti od prihoda svojih proizvoda. Povijest je itekako bitna u ovom slučaju tko bi trebao biti vlasnik zemlje u pitanju: država ili pojedinac. Država je sebe upisala kao vlasnikom, a sad se pojedinac mora boriti protiv toga ako hoće svoju djedovinsku zemlju natrag. Gdje je tu pravda? Nema je, ali bi možda i došlo do nje kada bi država odvojila novac u neki fond kojeg bi pojedincu mogli koristiti za sudski postupak protiv RH koje je „pod tiho“ oduzela mu djedovinu?

Ina Vukić (rođ. Grbin), prof. (Nositeljica odličja od 1995. „Red hrvatskog trolista“ i „Spomenica domovinskog rata“) , Sydney, Australia